

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— «Όταν παρουσιάσω κανένα ἔργον μὲ τρεῖς πράξεις, ἔλεγε πρὸς φίλον του εἰς ἀτυχῆς δραματικῶς, μοῦ λέγουν νὰ τὸ κάμω εἰς μίαν, καὶ ὅταν παρουσιάσω κανένα μὲ πέντε, μοῦ λέγουν νὰ τὸ κάμω εἰς τρεῖς. Τί διόλο! δὲν θὰ μὴ πορῶ λοιπὸν νὰ παραστήσω καὶ ἐγὼ κανένα πεντάπρακτο;

— Εὐκολώτατον πρᾶγμα! Παρουσίασε κανένα μὲ δύοδεκα πράξεις.

* *

Τὴν ἐπομένην πρώτης τινὸς παραστάσεως, ὀλίγον ἐπιτυχὺς, ὠρίσκουν περὶ τῆς ἀδεξιότητος τοῦ συγγραφέως καὶ τῆς ἐλασινότητος τοῦ ἔργου του.

— Καὶ ἐν τούτοις δὲν τὸν ἐσφύριξαν! εἶπε κάποιος.

— Περίεργος εἶσαι! ἀπήντησε φίλος τις καὶ συνάδελφος τοῦ δραματικῶς! πῶς μπορεῖ νὰ σφυρίξῃ κανεὶς ὅταν γασμαῖται!

* *

Τὸν αὐτὸν συγγραφέα συναντήσας μετ' ὀλίγον ἄλλος τις φίλος, τῷ εἶπε.

— Χθὲς τὸ βράδυ ἤμουν στὴν παράστασι τοῦ ἔργου σου.

— Λοιπὸν πῶς σοῦ ἐφάνη;

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου. Δὲν εἶμαι μὲ τὴ γνώμην τοῦ κοινῶ. Ἐγὼ δὲν το βρίσκω καὶ τόσο κακόν.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Καὶ ἐν τούτοις ἔχομεν παρατήρησαι, κύριε Ἐπιεικῇ, ὅτι πάντοτε μέχρι τοῦδε, ὁσάκις ἐκρίναμεν ὡς κακὸν ἔργον, ἐλάθουμεν κατόπι ἐν καλλίτερον· ἐνθ' ὁσάκις μὴς παρέφερον ἢ ἐπιείκεια καὶ μὴς ἀπέσπα κανένα ἔπαινον, ἐλαυθάνομεν κατόπι πάντοτε χειρότερον. Τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνθαυρύνσεως τῶν νέων, ὅπως τὴν ἐννοεῖτε σεις, ἡμποροῦμεν, βλέπετε, νὰ τὰ ἀμφισβητήσωμεν.

— Ἀπλούστατα, κύριε Μίσσαγγλε, διότι εἶνε εἰς τῶν μεγαλειτέρων, ἂν ὅχι ὁ μεγαλιέτερος τῶν ζώντων φιλοσόφων καὶ ἡ γνώμη του ἀποτελεῖ αὐθεντίαν ἐπὶ παντὸς ζητήματος. Ἀνθρώπος σκεπτόμενος σήμερον εἶνε δύσκολον νὰ μὴ τὸν σκέπτεται καὶ νὰ μὴ τὸν ἀναφέρει συχνά. Καὶ ἐπειδὴ ἦλθε λόγος, θὰ σὺς διηγηθῶμεν ἐδῶ τὸ τελευταῖόν του ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον σήμερον ἴσα ἴσα ἀνεγινώσκουμεν. Τοῦ εὐστύτητος ἐσχάτως εἰς μίαν Λέσχην τοῦ Λονδίνου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ νὰ συχνάζῃ, ἕνα νέον ὡς ἄριστον καραμπολιστήν, ἐδέχθη δὲ νὰ παίξῃ μαζί του μιὰ παρτίδα. Ἀλλ' ὁ νέος ἦτο θαυμά ἐπιδεξιότητος καὶ ἐβγήκε χωρὶς ὁ μέγας ἀντίπαλός του νὰ πιάσῃ οὔτε μίαν φορὰν τὴν στέκα. Ἀλλ' ἐν τῷ ἐπερίεμνῳ συγγραφεύρῳ, ὁ φιλόσοφος τῷ εἶπε μετὰ πικρίας: «Μετρία ἐπιδεξιότης εἰς τοιοῦτου εἰδους παιγνίδια ἀποδεικνύει εὐφυΐαν καὶ καλὴν ἀνατροφὴν. Ἀλλὰ τὸ κακὸν τὸ δικό σας ὑπερβαίνει κάθε ὄριον καὶ σημαίνει ὅτι δὲν ἐκμάστε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασπαταλήσετε τὴν νεότητά σας εἰς ὅλως ἄσκοπα καὶ ἀνωφελῆ πράγματα». Σπένσερ εἶνε αὐτός!

— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, φίλτατε Μι, οἱ καιροὶ ἀνέφεραν ἐν ἀκόμῃ νουσιμώτερον καὶ μάλιστα αὐθεντικόν:

«Ἐν τινι ναῷ ἐν Μεγαλοπόλει, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου, προβάλλει ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν Ὁραίαν Πύλιν καὶ ἀποτείνόμενος πρὸς τοὺς ὑποτιθεμένους κλέπτας μίαν ὀρνίθον καὶ ἐνὸς ζεύγους τσαρουγιῶν, ὁμιλεῖ ὡς ἑξῆς: «Βρέ, εἴσατε οὗλοι κλέπτες καὶ κλεφτῶνες, καὶ σὺς τὸ ἀποδείγνω. Καλὰ, ἐκλεψε ἕνας τὴν κόττα· ἀλλὰ ἡ γυναῖκά του γιατί τὴν μαγειρεύει καὶ δὲν ἔρχεται νὰ μοῦ τὸ πῇ ἐμένα; Αἶ, βρέ λύκοι, μὴρ' λυκίσσες, τί σὺς κύνουν τὰ πράγματα ποῦ τὰ κλέβετε; Θέλετε νὰ σὺς ἀφορίσω; ἀλλὰ τότε θὰ ἀφορισθῇτε οὗλοι, γιατί οὗλοι τέτοιαι εἴσατε.» Κατευνάζεται ὁμῶς, φαίνεται, ὀλίγον ἡ ὁργὴ τοῦ ἱερέως, καὶ ἐπιλέγει: «Χριστιανοί μου, ὅσοι εἴσατε χριστιανοί, φυλάχτε τὰ πράγματά σας, ὅσο νὰ στείλῃ ἡ κυβερνήσις, ὅπως ἔκαμε ἐστὶ Θεσσαλία γιὰ τοὺς ποντικούς, κανένα φάρμακο καὶ νὰ ξολοθρεύσῃ τοὺς κλέπτες!»

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Στρατιωτικὸς συγγραφεὺς γνωστότατος, ὁ κ. H. Barthelémy ἐν ἄρθρῳ δημοσιευθέντι ἐν τῷ Evenement τῶν Παρισίων, ἀμφισβητεῖ τὴν αὐθεντίαν τῶν πληροφοριῶν, ἐφ' ὧν ὁ Ζολὰ ἐστήριξε τὴν Καταστροφὴν του καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι οὐδεμίαν ἱστορικὴν ἀξίαν ἔχει τὸ μυθιστόρημα τοῦτο.

— Sur le Retour ἐπιγράφεται τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν μυθιστόρημα τοῦ γάλλου συγγραφέως Paul Marguerite, ἐνὸς τῶν διαπρεπεστέρων ἀντιπροσώπων τοῦ λεγομένου roman romanesque.

Καλλιτεχνικά

Ἐν ἡλικίᾳ πεντήκοντα ἐτῶν, ἀπεβίωσεν ἐν τῇ νήσῳ Sylt ὁ διάσημος αὐστριακὸς τοιογράφος Jacob Schindler, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Μονάχου.

Μουσικά

Ὁ Βέρδης παρέδωκε τὸ νέον αὐτοῦ κομικὸν μελόδραμα *Falstaff* εἰς τὸν Ἰταλὸν ἐκδότην Ricordi, ἥρσις δὲ ὁ ἀκαταπόνητος μελοποιὸς τὴν σύνθεσιν νέου ἔργου, τοῦ ὁποῖου ἄγνωστον εἶνε ἀκόμη τὸ θέμα καὶ ὁ τίτλος.

— Ἀπεβίωσεν ἐν τῇ villa d'Etretat ἡ ἄλσπε διὰ τῆς ἰταλίας ἀειδῶς Trebelli.

— Ἀγγέλλεται ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος τοῦ Βέλγου μουσουργοῦ Limnander, συνθέτου τῶν πολυκρότων Montegnegrins καὶ ἄλλων δημοτικῶν ἐν Γαλλίᾳ μουσικῶν ἔργων.

Θεατρικά

Τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ἀναβιβάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Παρίσις θεάτρου Gymnase τὸ δράμα Charles Demailly, ἐξαχθέν ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ Goncourt ὑπὸ τῶν Paul Alexis καὶ Oscar Méténier, ἔχον δ' ὑπόθεσιν εἰλημμένην ἐκ τοῦ δημοσυγραφικοῦ κόσμου.

— Ἡ παρ' ἡμῖν θεατρικὴ κίνησις ἐξακολουθεῖ ζωηροτάτη, ἀλλεπάλληλοι δὲ αἱ ἀναγγελίαι νέων πρωτοτύπων ἔργων. Οὕτως ὁ θίασος Παντοπούλου—Ἀλεξιάδου ἐκτός τῶν Παραδομένων μελετᾷ τὴν Νύφη τοῦ Χωροῦ τοῦ μακαρίτου Κόκκου καὶ τὴν Χαίθω, τρίπρακτον ἀγροτικὸν κομειδύλλιον ἐρασιτέχνου. Ὁ δὲ θίασος τῆς κ. Παρσκειουσπούλου ἀγγέλλει τὸ Παράσημον κομικὸν παίγιόν τοῦ κ. Δ. Ταχκοπούλου καὶ τὸ Μεταξὺ μας κομωδίων τῶν κ. κ. Ν. Ι. Λάσκαρη καὶ Μ. Δ. Γιαννουκακη.